

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska (spr.)

Sędziowie SSO Hanna Bartkowiak

SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant prot. sąd. M. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Artura Domańskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014r.

sprawy **M. S.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w P.

z dnia 16 września 2014 r. sygn. akt VIII K 658/14

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz firmy (...) spółka z o.o. kwoty 496 zł (czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych)
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

D. Ś. E. H. B.

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że w dniu 8 kwietnia 2011 roku w P. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu przedstawicielowi firmy (...) sp. z o.o. czym doprowadził ww. firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy w kwocie 496 złotych, wprowadzając tym samym w błąd pracownika (...) sp. z o.o., co do zamiaru wywiązania się z umowy pożyczki nr (...) z dnia 8 kwietnia 2011 roku na szkodę wymienionej spółki **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

Sąd Rejonowy Poznań S. w P. wyrokiem z dnia 16 września 2014 r. sygn. akt VIII K 658/14:

1. Oskarżonego M. S. uznał za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu

karę grzywny w wymiarze 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych

2. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby.

3. Na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 7 kwietnia 2011 roku, przechowywanego w aktach sprawy na k. 31 poprzez pozostawienie go w aktach sprawy.

4. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 290,00 zł, a na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1973 r. Nr 27 poz. 152 z późn. zmianami) wymierzył mu opłatę w kwocie 260 złotych.

Apelację od powyższego wyrok złożył prokurator i zarzucił naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 343 § 6 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk polegającą na nie orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody, co nie może mieć miejsca w sytuacji skazania oskarżonego wyrokiem na posiedzeniu, na którym uwzględniono wniosek prokuratora w trybie art. 335 kpk, którego elementem było zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody.

Podnosząc ten zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się trafną jednakże, zdaniem Sądu Okręgowego, wystarczającą była w niniejszej sprawie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody.

Na wstępie jednak należy się zgodzić z Sądem I instancji, iż zgromadzony w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy wystarcza do przypisania oskarżonemu zarówno winy jak i sprawstwa odnośnie przypisanego mu czynu.

Po wtóre podkreślić trzeba, iż instytucje prawne przewidziane w art. 335 k.p.k. i w art. 387 k.p.k. są określane w judykaturze i doktrynie jako tzw. „dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej”, przy czym w pierwszym przypadku chodzi o skazanie oskarżonego na wniosek Prokuratora bez przeprowadzenia rozprawy, zaś w drugim – na wniosek oskarżonego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Oba te uregulowania, chociaż pod pewnymi względami różnią się (np. co do możliwości proponowanego rozstrzygnięcia o karze – w art. 387 k.p.k. przewidziane zostały szersze możliwości sugerowanego rozstrzygnięcia), to jednak w każdym przypadku przewidują, że wniosek o skazanie jest dla danego sądu wiążący, jeżeli go podzieli i zdecyduje o skazaniu oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy (art. 335 § 1 k.p.k.) lub bez przeprowadzania postępowania dowodowego (art. 387 § 1 k.p.k.). Oczywiście jest jednak, że Sąd nie jest związany porozumieniem stron warunkującym wniosek prokuratora, może go bowiem uwzględnić ale wcale nie musi; pozostaje to całkowicie w kompetencji sądu orzekającego. Sąd orzekający zatem widząc, iż wniosek o wydanie wyroku skazującego jest to czy to niezgodny z przepisami o prawie, czy to nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym może albo odmówić wydania wyroku skazującego albo skierować sprawę na posiedzenie, w trakcie którego dążyć będzie do zmiany wniosku.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy słusznie nie znalazł podstaw do kwestionowania uzgodnień między prokuratorem a oskarżonym, mających swoje odzwierciedlenie w treści protokołu wyjaśnień oskarżonego i powtórzonych w akcie oskarżenia.

Wśród tych uzgodnień była także zgodna oskarżonego na zobowiązanie go do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, który to obowiązek prokurator wskazał w akcie oskarżenia jako obowiązek z art. 46 § 1 kk i oskarżony

ani też jego obrońca, prawidłowo zawiadomienie o terminie posiedzenia, nie zakwestionowali konieczności jego orzeczenia.

Sąd Rejonowy natomiast, co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przeoczył konieczność orzeczenia uzgodnionego obowiązku, lecz obowiązku tego nie zakwestionował:

„Sąd nie zawarł jednak w wyroku orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody. Zgodnie z ustaleniami pomiędzy oskarżonym M. S. a Prokuratorem w zakresie wymiaru kar i środków karnych, zaakceptowanymi przez Sąd, na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd winien był zobowiązać oskarżonego M. S. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej spółki kwoty 496 złotych.” – K. 159 -160.

Reasumując zatem Sąd Okręgowy uznał, iż argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji zasługiwała w całości na akceptację, jednakże Sąd Okręgowy nie widział potrzeby uchylenia zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania i poprzestał na jego zmianie, co zresztą także zasugerował oskarżyciel na rozprawie odwoławczej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz firmy (...) spółka z o.o. kwoty 496 zł (czteryście dziewięćdziesiąt sześć złotych)

W pozostałym zakresie natomiast zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Sąd Okręgowy zwolnił przy tym oskarżonego od obowiązków zapłaty kosztów postępowania odwoławczego nie wymierzając mu w tym opłaty (art. 635 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) uznając, iż korekta orzeczenia, a więc potrzeba przeprowadzenia postępowania odwoławczego jest wynikiem li tylko ewidentnego błędu Sądu Rejonowego. Względy słuszności sprzeciwiają się zatem by koszty tej pomyłki miał ponosić oskarżony.

D. Ś. E. H. B.